

Istentisztelet 2022. január 9-én

Imáink Előtte vannak

Fohász: *Az elnyomottak menedéke az Úr, menedék a nyomorúság idején. Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram, azokat, akik hozzád folyamodnak. Ámen (Zs 9,10-11)*

Kezdő ének: 5,1-3 – *Úr Isten, az én imádságom, kérlek, vegyed füleidbe..*

Fennálló ének: 475,1 – *Imádkozzatok és buzgón kérjétek...*

Fő ének: 482,1-5 – *Mi kegyes Atyánk, kit vallunk hitünkben...*

Lekció: Mt 6,5-13 Az imádkozás

5 Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcáskokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom nektek: megkapják jutalmukat. **6** Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged. **7** Amikor imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. **8** Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, még mielőtt kérnétek tőle.

9 Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, **10** jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; **11** mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, **12** és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; **13** és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Imádság:

Szerető mennyei Atyánk, köszönjük az ige hirdetésének és hallgatásának lehetőségét gyülekezeti közösségben ma is. Áldunk a kegyelemért, hogy beszélj velünk, hogy élő Isten vagy, aki kapcsolatban van az övéivel. Köszönjük erőd és megtartó kegyeled megtapasztalását az elmúlt napokban is, hiszen mi lenne velünk a Te megtartó jelenlét nélkül? Áldunk, hogy az Úr Jézus Krisztusban adtál élő reménységet, vigasztalást, erőforrást, és életünk számára olyan társat, aki a legjobb barát, és Vele célba lehet érni.

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy felhívod a figyelmünket az imádkozás lehetőségének ajándékára, arra a csodára, hogy Neked elmondhatunk mindent igazán. Taníts minket imádkozni, kapcsolatba kerülni és maradni Veled. Taníts Utánad vágyakozni, Téged keresni, Benned megnyugodni és elrejtve maradni. Kérünk, emlékezz meg azokról, akik itt lennének, ha emberi rendelkezések ezt nem tiltanák meg nekik, és add átélniük a közösséget Veled, hiszen Te nem rekesztesz ki és nem küldesz el senkit, aki Téged keres. Szívünk csendjében egyenként Te beszélj

velünk és fogadd kedvesen tökéletlen imádságainkat. Köszönjük, hogy jöhetünk, ahogyan vagyunk, segíts, hogy tegyük ezt őszinte alázattal és bűnbánattal. *Ámen*

Igehirdetés előtti ének: 474 – *Istennel járni, lakozni...*

T.: *Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat. (Zs 102,18)*

Kedves Testvéreim,

Így, új év kezdetén, nem haszontalan dolog az imádságra figyelni. Hiszen az imádság Istentől kapott lehetőség a számunkra ahhoz, hogy Vele kapcsolatba lépjünk, és kapcsolatban maradjunk, éljünk. Előttünk van tehát az Úr Jézus **tanítása** az imádsággal kapcsolatban, valamint **egy vallomás** a gyakorlati életből, ami az imádkozó ember megtapasztalása.

Istentől kapott **eszköz** tehát az imádság. Úgy is szoktuk mondani, hogy **fegyver** – a lelki harcainkban az imádság az a fegyver, amire nézve Isten jótetszését várhatjuk. Ő mindig örömmel fogadja, amikor gyermekei imádkoznak, Őt keresik, Előtte borulnak le és Neki tárják ki szívüket. Vagyis az imádság által élük meg a Vele való kapcsolatukat.

Amikor az Úr Jézus Krisztus a hegyi beszédben az imádságról adott útmutatást tanítványainak, pont ennek az értelmezésnek a hiányára mutatott rá. Hiszen hogyan tekintettek a **kortársai** az imádságra? **Vagy** képmutató módon, amikor emberek tetszését keresték, amikor imádságukkal embereket akartak elkápráztatni, egyúttal magukat mások fölé helyezni, többre tartani, öngazultságukban tetszelegni. Tehát nem Istennel való meghitt beszélgetés volt ez, hanem **színjáték**, ami embereknek szólt... Nem csoda, hogy az Úr Jézus ezt mondja róluk: elvették/megkapják jutalmukat. Az ilyen „imádságra” nem Isten adja a választ, hanem az a „közönség”, amelynek az egész szólt.

Vagy – a másik viselkedési forma, amitől Jézus óvja tanítványait a farizeusi mellett, az pedig a pogányos magatartás. Mert a pogányok szokása volt lerohanni szóbőséggel, szóismétléssel az istenséget. Ők az imát egyfajta kényszerítő eszközként alkalmazták, hogy elérjék céljukat, isteneik beadják a derekukat, ha kitaró, végtelen beszédükkel kifárasztják őket. A pogány istenekkel szemben azonban **az élő Isten nem manipulálható.**

Ezért óvja az Úr Jézus a tanítványait mindkét magatartástól. Hiszen az imádság **kapcsolatot teremt** ember és Isten között. Mégpedig egy személyes, meghitt, bizalmas, mély kapcsolatot, ami nem lehet teátrális magamutogatás, hanem ahol az ember a lelke, a belső szobája csendjében, alázatban várja, mert várhatja, hogy Isten lehajoljon hozzá. Mert Ő ismeri a Benne bízókat, a Hozzá folyamodókat, és az Őt keresőket megtalálja. Neki nincs szüksége felvilágosításra, mert mindent

tud, sem beszéddel való kifárasztásra, hiszen örömmel cselekszik jót gyermekei életében, akik nem félnek Tőle, de félik az Ő nevét.

Kedves Testvéreim, miközben mindezt végiggondoljuk, jó szem előtt tartanunk, hogy ennek a két rossz magatartásnak a **kísértése** a mi életünkben ugyanúgy jelen van, mint volt a tanítványok életében. Nekünk is szól azért az Úr Jézus intelme, hogy azt az élő kapcsolatot, amit az imádság által élhetünk meg vele, ne silányítsuk le sem a saját fontosságunk mutogatására, sem akaratunk valamiféle erőszakos elérésére Istennél. Minket is óv attól, hogy átvegyünk olyan szokásokat, amik eltávolítanának minket az Istennel való közösségből. Azért jó **magunkba nézni** és számba venni, hogy hol vagy miben vannak **imaéletünk sebezhető pontjai**, ahol kísérthetők vagyunk. És ha felismerjük, vigyük imádságban az Úr elé.

Az Úr Jézus tehát tanítja övéit imádkozni. Ebből már magától értetődik, hogy az imádság az Istennel való **személyes kapcsolatépítés** egyik formája. Tehát nem kötött szövegek ismétlése, felmondása, felolvasása, hanem **beszélgetés**, szívtől szívig, ami személyes ismeretséget, bizalmat feltételez. Ugyancsak furcsa lenne, ha szüleinkkel is úgy társalkodnánk, hogy valamiféle betanult mondatokat mondogatnánk, ismételnénk, vagy olvasnánk fel nekik, állandóan ugyanazt. Milyen üressé, személytelenné válna így a kapcsolat, mennyire hamar megszüntetné azt egy ilyen „beszélgetés”. Példa előttünk az Úr **Jézus imaélete**, Ő is mindig mély bizalommal, őszinte alázattal tárta a szívét a mennyei Atya elé. És erre hívja tanítványait, erre hív minket is. Mert akihez imádkozunk, akit Őerte Atyánknak szólíthatunk, ismer minket, mindent jól tud rólunk, életünket igazgatja, oltalmaz és gondviselőnk.

Fontos azért látnunk, hogy amikor Jézus azt mondja: „ti azért *így imádkoztatok*”, akkor nem ezt mondja: „Ti azért *ezt imádkoztatok*”. Vagyis nem egy elismétlendő kötött imaszöveget tanít meg a tanítványainak, hogy ezt kell mondani. Hiszen ez a kapcsolat megüresítéséhez vezetne. Hanem ezt mondja: *így*. Vagyis, inkább azt kell meglátnunk, hogy nem egy liturgiai elemmel ajándékozott meg minket, hanem tanítással arról, hogy **hogyan** imádkozunk, milyen szempontok szerint, min legyen a hangsúly, mire hogyan figyeljünk oda, egyáltalán, milyen imádság kedves az Atyának. Mert nem az számít, hogy mi mit tartunk jónak és meghallgathatónak, hanem az, hogy **mi kedves az Úr akarata szerint**. Annak pedig szívből kell jönnie.

Ezért végképp nem „mondjuk el az Úrtól tanult imádságot”, hiszen az imádságot nem *elmondani* kell, még akkor sem, ha azok az Úr Jézus szavai. Nem *imát mondunk, hanem imádkozunk*. De ne feledjük, hogy a „Mi Atyánk” egy minta, egy útmutatás arra nézve, hogy „hogyan”? Mi módon imádkozunk, hogyan álljunk Eléje, hogyan szólítsuk meg Istent, hogyan tekintsünk Rá. Eligazítást nyújt ahhoz, hogy közben

tudatosítsuk, hogy kicsoda Ő valójában, hogy mennyire fölöttünk áll, mennyire szent és mindenható – és így vagyunk mi Előtte méltatlanul, érdemtelenül, mégis arra méltatva, hogy Őt megszólíthassuk, hogy Előtte kitárjuk életünket. Ez a **minta-imádság** segít abban is, hogy Isten közelében sokkal másabb dolgok legyenek fontossá: az Ő szentsége, országa, akarata – egészen addig, hogy nem is jut eszünkbe kívánságteljesítő automatának nézni Őt, s beérjük Tőle a legszükségesebbel is, ha adja.

Kedves Testvéreim, ahhoz, hogy ezt tudjuk imádkozásunk során gyakorolni, hogy az imádság Isten jelenlétebe emeljen és áldássá legyen, alapigénk ad biztatást: *„Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat.”* Ajánlom otthoni elolvasásra ezt a 102. zsoltárt. Annyira őszinte, emberi, ki-ki felismerheti benne a maga harcait, küszködését, állapotát – és azt, hogy miközben odatárja az Úr elé nyomorúságát, megtapasztalja az Ő **felemelő szeretetét**. Ez pedig hálára és dicsősége magasztalására serkenti az imént még elcsüggedt embert.

Ilyen lelkiállapotban vall a zsoltáros a maga tapasztalatáról, hogy Isten meghallgatja az imádságot, illetve, hogy nem utasítja el, hanem kegyelmébe és szeretetébe fogadja az imádkozót... Ki a **gyámoltalan**? Akinek nincs gyámol(ító)ja azaz pártfogója, ő maga pedig tehetetlen. A gyámoltalan embert mindenütt félrelökik, kiszorítják, a gyámoltalan nem tud magáért kiállni, harcolni. A gyámoltalan embernek Isten mindent kivett a kezéből, amiben bízhatna, amibe kapaszkodhatna, azért, hogy a kezét Ő ragadja meg és tartsa. Ne lázadjunk azért Ellene, amikor gyengék és kiszolgáltatottak vagyunk. Megkockáztatom: inkább ott a hiba, hogy sokszor nem jutunk el eddig a gyámoltalanságig, hogy Isten lehajló kegyelmét tapasztalhassuk...

Kedves Testvéreim, az ugyanis a nagyszerű üzenet ebben az igeversben, hogy senkinek nem kell elvesznie a gyámoltalanságában. Mert **imádkozhat!** És Isten *törődik a gyámoltalanok imádságával*, hiszen abban nem lehet semmi alakoskodás, hízélgés vagy képmutatás, erőszakos követelőzés. A gyámoltalan imádsága elválaszthatatlan az imádkozótól, hiszen ő nem egy betanult szöveget, hanem a szívének állapotát mondja el benne. Őszintén, mint gyermek a szülőnek. A gyámoltalanság előnye ez az alakoskodásmentesség. „Amint vagyok, jövök, fogadj el Jézusom”. És Ő *törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat*. Engedjük meg Neki, hogy ezt tapasztaltassa velünk a ránk következő időben is.
Ámen

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, bizony gyámoltalanok vagyunk, hiába próbáljuk ezt takargatni. De olyan jó, hogy amint vagyunk, vakon, szegényen, kívül harc, bennünk félelem, jöhetünk színed elé, és elfogadsz minket, hogy kincset leljünk Benned.

Szegyenkezve kérünk, bocsásd meg, hogy mégis hányszor keresel a belső szobánkban, mi pedig nem vagyunk ott. Add a vágyat a szívünkbe a Veled való közösség után, amit az imádságban lehet megélni, hogy lehessünk így szüntelenül imádkozók. Ismerhessük fel időben vezetésedet, akaratodat, legyen készség bennünk elfogadni az utat, amelyen vezetni és tanácsoddal igazgatni akarsz. Hadd bízva lelkünk Rád magát, fogadj el Jézusunk.

Hálásak vagyunk azért, hogy imádkozhatunk, s tanítasz minket arra, hogy hogyan. Köszönjük, hogy példát adtál nekünk. Hogy az imádság erős fegyver, amivel nem bántunk, nem okozunk kárt, de mégis győztesek lehetünk, mert Hozzád tartozunk és Te megtartasz minket. Kérünk, vezess, hogy imaéletünk elmélyüljön, Veled való kapcsolatunk erősödjön és megtartsa testi-lelki harcainkban, kísértések, szenvedések, próbák között is hitben és engedelmisségben. Adj kitartást, állhatatosságot és bizalmat akkor is, amikor a körülmények mást mutatnának. Segíts, hogy ne magunkra tekintsünk, hanem Rád és a Te hűségedre, irgalmadra, a golgotai kereszten történt áldozatodra, hogy Benned mindent megeléjünk, s ami hiányunk van, pótolj hatalmas kézzel. *Ámen*

Mi Atyák:

Áldás:

Záró ének: 460 – *Amint vagyok, sok bűn alatt...*